

Naar nu den ærede første Taler (Hviid) i denne Sag idag har sagt, at Fiskerbefolkningen befinder sig paa Fattigdommens Standpunkt, og tillige har udtalt, at vi ikke kunne konkurrere med fremmede Fiskere, saa ligger deri meget mistrøstige Forsvarer for, hvad der skal komme ud af denne Lov; thi naar man gennemgaar denne Lovs Bestemmelser omtrent Blad for Blad, saa vil man se, at denne Lov giver bestandig den ene Indskrænkning efter den anden for de nuværende Fiskere. Naar det nu hedder, at disse for Diebliffet staa paa Fattigdommens Standpunkt, hvor er det saa muligt, at man skulde kunne tænke paa, at det skulde kunne blive bedre, naar man paa det ene Punkt efter det andet søger at indskrænke deres nuværende Erhverv? Saaledes staa det idetmindste for mig. Jeg vil ikke gaa ind paa alle de Punkter, hvor der er foretaget Indskrænkninger i det nuværende Fiskeri; men jeg vil holde fast ved, hvad den ærede første Taler yttrede, nemlig det ærede Medlem fra Esbjerg (Hviid), at virkelig de danske Fiskere nu for Tiden befinde sig paa Fattigdommens eller ialtsald paa Uformuenhedens Stade, og at de virkelig ikke under de nuværende Forhold kunne konkurrere med Udlændets Fiskere. Jeg skal komme tilbage til en Ytring af det ærede Medlem fra Næstved (Leth) om, at han for sit Bedkommende ikke har set fremkomme nogen Oplysning om, at selve Fiskenes Antal er gaaet tilbage. Det har ogsaa Noget at sige med Hensyn til Nødvendigheden af samtlige de her foreliggende Bestemmelser. Sdet jeg gjør disse Indledninger, vil jeg ogsaa holde mig til en Ytring af det ærede Medlem for Esbjerg, kun at jeg skal tillade mig at udføre den noget mere. Det ærede Medlem for Esbjerg kom til at udtale en Sandhed, som er aldeles indlysende, den nemlig, at vil man fremme Fiskeriet her i Landet, er man nødt til at tænke paa andre Lovbestemmelser end disse, nødt til at tænke paa, om man ikke kan sørge for, at det, Fiskerne tilveiebringe, kan faae en bedre Afsetning end hidtil, og at de Baand, der nu ligge paa Udsørelsen af Fiskeriprodukterne, Lemper paa mange Maader. Men man er da nødt til at gaa et Skridt videre, saasnart man vil søge at ophjælpe Fiskeriet her i Landet, og det er ved, at man sørger for, at vore Fiskere kunne konkurrere med de fremmede Fiskere. Saalænge det nemlig ikke sker, kan det efter min Mening virkelig ikke nytte at komme med et Lovforslag om Fiskeriet. Man vil ved et saadant Lovforslag, hvormeget end Fiskerbefolkningen har ønsket det, snart lade dem føle, at de blive brøstholbne ved saadanne Bestemmelser. Jeg tror nu egentlig ikke, at den egentlige Fiskerbefolkning aner, hvad der ligger i disse Bestemmelser. Havde den nogen Aelse om, hvad der ligger i det, jeg holder her i min Haand, antager jeg, at deres Andragender om at faae dette Lovgivningsarbejde fuldendt,

wilbde lyde ganske anderledes; men hvorfor lyde de ikke saaledes? Det er netop, fordi Fiskerbefolkningen her i Danmark staa, som det hedder, paa Fattigdommens og Uformuenhedens Stade, saaledes at de ikke have Leilighed til at kunne paatale deres egne Interesser. Noget Vignende finder Sted med de Søfarendes Interesser her i Danmark, jeg mener ikke Næderens Interesse, jeg mener de Folk, som egentlig ere dem, der leve af Søfarten. Jeg har saamange Gange haft Leilighed til at høre, at de ere ganske fremmede for at virke Noget for deres egne Interesser, at de ikke kjende til at gjøre Noget derfor og ikke have Midler til at komme sammen og gjøre det, som vi Andre have Leilighed til, nemlig ved fælles Overveielse og fælles Opdræden at virke for deres egen Interesse. En af de Ting, der er aldeles nødvendige for, at vort Fiskeri skal kunne konkurrere med de andre Landes Fiskeri, er den, at der er de tilbørlige Steder, hvor Fiskeriet drives, for at det kan drives med de dertil hørende Redskaber, og dertil kræves Haane paa de Steder. Det maa siges høit og tydelig, at forsaavidt disse Haane kunne tilveiebringes, har de tilveiebringes, thi uden det er det aldeles umuligt for vore Fiskere at kunne konkurrere med de Fremmede. Vore Fiskere kunne ikke bruge de samme Baade som de Fremmede, og de kunne ikke komme saa langt, og de ere selvfølgelig indskrænkede til vore store Kyststrækninger uden at have noget som helst Middel til at tye hen et Sted, hvor de kunne være sikke mod Stormen og sikre deres Redskaber mod at gaa tabt. Saaledes er Tilstanden her i Landet. — Naar jeg nu ser paa dette Lovforslag med alle dets Bestemmelser, vil jeg spørge — og de fleste eller mange Medlemmer i denne Sal ere jo Landbrugere —: hvis der kom et Lovforslag, som gik ud paa at træffe Bestemmelse om, hvorledes man maatte drive Jorden, hvormange Gange man maatte tage Salmasgrøde af den, og hvilke Gjødningstyper man maatte komme i den, og hvorledes man i det Hele skulde drive den, hvad vilde De saa sige? Og dog vilde alligevel saadanne Bestemmelser være tilsvarende til, hvad der her er kommet frem. Disse fattige Medborgere, som hidtil have fristet Livet ved Fiskeri, faae den ene Indskrænkning efter den anden, fordi de ikke selv ere istand til at paatale deres Interesser. Nei, en saadan Lov som denne kunde ikke og burde ikke passende udfomme, uden at vi samtidig havde gjort noget Alvorligt for, at vore Fiskere kunde komme til at holde Skridt med vore Naboer i Fiskeriet. Saalænge dette ikke er sket, vil jeg for mit Bedkommende fraraade en Lov, der indeholder de Bestemmelser, som indeholdes i denne Lov, thi det er, kan man gjerne sige, at tage med den ene Haand uden at give med den anden. — Jeg vil tillige gjøre opmærksom paa, at Haanene ikke ere det eneste Middel, hvorefter man kan ophjælpe vore Fiskere hertilands, for-